

høre hjemme her i Landet, for det første naar Forældrene høre hjemme her i Landet — det er der god Mening i — eller naar Justitsministeren hører hjemme her i Landet — det gør den danske Justitsminister jo sædvanlig. For § 9's Vedkommende maa Meningen være, at Testamentssekretør, eller Arvingerne eller Skifteretten hører hjemme her i Landet, andet kan jeg ikke faa ud af det, det er mig saa aldeles absolut uklart. Ogsaa der har jeg søgt Oplysning, og fordi jeg vidste, at den ærede Forslagsstiller er Jurist, er jeg gaaet til Jurister for at forespørge derom, men jeg har ikke kunnet faa nogen paalidelig Forklaring. Jeg ved til dette Øjeblik ikke, hvem de berettigede ville være, om det er de Personer, jeg her har nævnt, eller andre, men ogsaa derom ønsker jeg at faa og faar jeg ogsaa ganske sikkert den ærede Forslagsstillers Forklaring. Saa skal jeg for øvrigt gaa over til de mere reelle Ting, ikke fordi der efter min Mening ikke er flere formelle Mangler og Fejl ved dette Forslag — jeg synes, der er en temmelig betydelig Del deraf —, men fordi jeg ikke vil optage Tiden i altfor høj Grad. Ja, en lille Tilføjeelse til § 3 maa jeg dog ogsaa bede om Oplysning om. Der staar i § 3 i Slutningen: „Ingen Præst eller anden Religionstjener maa indvie noget Ægtefælskab, før løbligt Bevis foreligger for, at det er indgaaet for den borgerlige Ærighed, og skal da stadig have for Øje, at dette allerede er sket.“ Det er en ganske mærkværdig Tilføjeelse, for det første minder den slet ikke om Lovsprog, det er saadan en lille romantisk Tilføjeelse, der kommer her, og desuden er det et Udtryk, jeg ikke forstaar Meningen af. Hvor længe skal Præsten gaa og have dette for Øje, at de ere borgerligt ægteviede? Han skal stadig have det for Øje, der er ikke nogen Afslutning, Dag ud, Dag ind, Sommer og Vinter, Nar efter Nar skal han stadig have dette for Øje. Det bliver et uhyre Arbejde, hvis han har mange Par ægteviede, han faar til Slut ikke andet at tænke paa end dette, disse 2—3 Hundrede Par skal han stadig have for Øje. Den højtærede Kultusminister maa finde sig i, at Præsterne blive meget forfømmelige med deres øvrige Pligter, hvis dette bliver til Lov, thi de have, som sagt, ikke andet at gøre end have dette stadig for Øje. Jeg har fremført dette under en spøgende Form, og jeg ser jo ogsaa selv ret spøgende paa det, men det er alligevel en stor Fejl ved et Lovforslag, at det har saa absolute formelle Mangler, som dette virkelig har paa de Punkter, jeg her har draget frem. Jeg skal for Kuriositetens

Skyld tage et lille, rent formelt Punkt. Der staar i § 11: „For Udførelsen af den i § 10 omtalte Handling, for Bogtilførslen og for Udskriften tilkommer der Ærigheden i alt 2 Kr. foruden Stempelafgiften“. Men Stempelafgiften tilkommer jo slet ikke Ærigheden, saa man kan ikke sige, at der tilkommer den 2 Kr. foruden Stempelafgiften, som den slet ikke skal have. Det er, som sagt, kun Prøver, men maaste nogle af de bedste Prøver, paa de formelle Uheldigheder, der ere i dette Forslag. Der er i § 2 andre, men det vil jeg forbeholde mig maaste senere at komme tilbage til. Naar jeg saa gaar over til de mere reelle Punkter i Loven, vil jeg erklære mig enig med det ærede Medlem for Vemminge (H. Holm), i, at det ikke er heldigt, at det for Ærtiden skulde være Sognefogden, hos hvem Ægtefælskabet blev indgaaet. Jeg kan end ikke være enig med de ærede Forslagsstillere deri, efter at de ærede Forslagsstillere have ladet Sognefogederne avancere. Sognefogederne ere nemlig i dette Lovforslag avancerede til at være Ærighed, det have de ikke været tidligere, det kan jeg ganske bestemt oplyse, thi i den Forordning, som handler om Sognefogederne — den er af 11te November 1791 — staar der, at Sognefogeden skal udføre Ærighedens Befalinger, altsaa er han efter Lovgivningens Sprog ikke Ærighed, men er derimod den, der skal udføre Ærighedens Befalinger; da det ikke er sine egne Befalinger, han skal udføre, men en andens, Ærighedens, kan han ikke siges at være Ærighed. Skønt Sognefogederne altsaa ere avancerede noget i dette Lovforslag, kan jeg dog ikke finde, at der er ret god Mening i at sætte dem som dem, der stiftet Ægtefælskabet. Ved tidligere Behandlinger her i Tinget har jeg lagt Mærke til, at der som en Grund til, at der skulde være en særlig Ægtefælsforsstander, er blevet fremført, at man skulde skaane Beboerne for de kortere eller længere Rejser, der mulig maatte være til vedkommende Underærighed. Ja, hvis nu endda hver enkelt skulde giftes saadan en 2—3 Gange om Aaret, saa var der endda noget i at søge at undgaa de lange Rejser; men at gifte sig er jo ikke noget, som det enkelte Individ bruger saa særlig mange Gange i sit Liv. Lad os regne højt, lad os sige 4 Gange! Selv om han 4 Gange skal ind til Ærighedspersonen, er det da ikke saa forfærdeligt, han kommer der jo jævnligt, saa han kan jo lægge en af sine almindelige Ture sammen med dette Besøg hos Ærighedsfogeden, saa denne Grund, at det skulde være af særlig Interesse for Befolkningen for Afstandens Skyld, kan jeg ikke se, der er